

tariske Møde —, at „Nationaltidende“ var Kilden til den virkelige Offentliggørelse, hvorefter der blev føjet forskellige Ting til. Men Kilden er altsaa den konservative Presse, og saa siger jeg: Lad os bare lade være at skabe os.

Formanden: Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Niels Petersen: Jeg skal ikke vende tilbage til Spørgsmaalet om Neutralitetspolitik og Militærkonvention, thi jeg kan i eet og alt henholde mig til, hvad jeg tidligere har sagt; der er ikke fremkommet noget som helst, som afkræfter mine Udtalelser herom.

Det ærede 6te Medlem for Københavns Amt (Axel Møller) spurgte mig dernæst, idet han begyndte med at indrømme, at det var rigtigt, hvad jeg havde sagt, at de Henstillinger, der kommer fra Raadet, udelukkende gaar ud paa en Indskrænkning af Militærvæsenet, om jeg da ikke syntes, at det var klart, at vi maatte vente, indtil der fremkom saadanne Ønsker til os; og han tilføjede endogsaa, at der var Grund for os til at vente, da der skulde finde en Revision Sted hvert 10de Aar. Maa jeg da spørge: Er det det ærede Medlems Mening, at vi skal vente en halv Snes Aar, indtil denne Revision har fundet Sted, og saa se, hvad der sker? Nej, det, der vil finde Sted, er, at der — under Forudsætning af, at vi ikke selv rører paa os — rettes en Henstilling til os om, hvilke Indskrænkninger vi agter at foretage. Men saa skulde man dog tro, at det fornuftigste fra vor Side vilde være, at vi var parate til at svare, naar denne Forespørgsel kom, i Stedet for at vi skulde nøjes med at sige: Vi har overhovedet ingen Tanker gjort os, vi har ingen Mening selv, vi venter at faa udtrykt af Raadet, hvilket Militærvæsen Danmark skal have.

Vilhelm Rasmussen: Da Diskussionen er kommet til at dreje sig om Affæren, og da der er et Punkt i den Sag, som jeg havde til Hensigt at tale om, vil jeg begynde med det. Der er nemlig en Side af Sagen, som ikke er kommet frem, og som netop interesserer mig i Betragtning af den Forargelse, der var i det konservative Folkeparti og i Partiet Venstre under Diskussionen om de vestindiske Øer. Det er nemlig mærkværdigt, at de samme Partier, som yar saa forargede den Gang i Anledning af Dementiet, nu tilsyneladende ikke

er den mindste Smule forargede over, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i Aarevis har drevet en ganske tvetydig Politik. Det ærede Medlem har haft to Ansigter paa. Baade indadtil i vor egen Politik og udadtil overfor Verden i al Almindelighed har han haft Neutralitetens rolige Ansigt, men i al Hemmelighed overfor en enkelt Magt har han haft Præferencepolitikens huldsalige Aasyn. Og jeg forstaar ikke, hvorledes man kan billige ogsaa denne Side af det ærede Medlems Handlinger. Jeg har gennemgaaet, hvad Udenrigsministrene har sagt lige siden Systemskiftet, Udtalelser, som det ærede Medlem ikke har taget Afstand fra. Af disse Udtalelser fremgaar det med Tydelighed, at den Politik, det ærede Medlem fra Ringkøbing for egen Regning har ført som privat Udenrigsminister med sin privat engagerede Gesandt i Berlin, er ført paa Trods af alt det, de danske Udenrigsministre har sagt i hele Perioden baade i Tiden forud for den berømte Instruks og ogsaa i Tiden langt efter. Jeg skal tillade mig at dokumentere dette, for det har sin store Interesse, at en Fører for et politisk Parti saaledes tilsyneladende uantastet kan føre en dobbelttydig, tvetydig Politik.

Under Forhandlingen i 1905 udtalte Raben-Levetzau d. 24. Januar: Fra min Side, ved min Ledelse af Udenrigsministeriet vil blive gjort alt, hvad jeg formaar, for at føre Fredstanken videre, saavel ved i Krigstider at præcisere vore Neutralitetsregler som ved at gøre mit til, at disse Neutralitetsregler paa det bestemteste bliver overholdt. Der er ikke et paaklageligt Ord der, den ærede Minister har udtalt sig korrekt, og det ærede Medlem fra Ringkøbing har ikke taget Afstand. I Rigsdagssamlingen 1907—08 udtaler samme Udenrigsminister d. 17. Oktober 1907 — det staar paa Spalte 234 — om Udenrigspolitikken: Den Vej, som den ene Minister er slaaet ind paa, er hans Efterfølger i alt væsentligt bundet til at følge. Det vil jo altsaa sige, at den Vej, som den førende Politiker i Landet som privat Udenrigsminister er inde paa, den binder for Fremtiden hans Parti. Raben-Levetzau udtaler ved samme Lejlighed: Det har været Ministeriets Bestræbelser at komme til at staa paa en god Fod med alle de andre Stater og skabe et godt Forhold til vore Naboer med fuld Bevarelse af vor Handlefrihed. Det udtaler han samtidig med, at det ærede Medlem, der tier stille, ved, at han netop har begrænset